

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การซ้ำคำ เป็นวิธีการหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างมีระบบระหว่างเสียงและความหมายของคำในภาษา ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขตศึกษาเฉพาะการซ้ำในคำสองพยางค์ที่พยางค์ทั้งสองมีเสียงซ้ำกัน เสียงบาง เสียง และเสียงบาง เสียงที่ต่างกัน ได้แก่คำซ้ำที่พยางค์ทั้งสองต่างกันที่สระ และต่างกันที่สระกับพยัญชนะท้าย เพื่อให้ให้เห็นลักษณะสัมพันธ์ดังกล่าว

จากการศึกษาปรากฏว่าคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทยมีรูปแบบของเสียงสระอยู่ 2 แบบใหญ่ ๆ คือ แบบที่ 1 ไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง กล่าวคือสระในพยางค์หลักจะเป็นสระใด ๆ ก็ได้ แต่สระในพยางค์ซ้ำจะต้องเป็นสระใดสระหนึ่งในสระต่อไปนี้ คือ สระกลาง-กลาง /ɤ/ เช่น กินเกิน /kin kyn/ สระหน้า-ต่ำ /a/ เช่น ดีเด /dii dɛɛ/ หรือ สระหลัง-กลาง-สั้น /o/ ตามด้วยพยัญชนะนาสิก /ŋ/ เช่น ยงยิน /joŋ jɔŋ/ คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระแบบที่ 1 นี้ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องหมวดคำ กล่าวคือไม่ว่าคำในหมวดคำใดก็สามารถจะนำมาซ้ำได้ แบบที่ 2 มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง ก็จะต้องเป็นแบบใดแบบหนึ่งในแบบต่อไปนี้ คือ สระหลัง-สระหน้า เช่น โคลงเคลง /khloŋ khleŋ/ หรือ สระสูงหรือกลาง-สระต่ำ เช่น กรีดกรีด /krít kraát/ เพาะเพาะ /phlè? phlà?/ คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระแบบที่ 2 นี้จะมีข้อจำกัดของหมวดคำที่จะนำมากล่าวเป็นคำซ้ำ คือจะมีเฉพาะหมวดคำกริยากรรม หมวดคำกริยาวิเศษณ์ หรือหมวดคำคุณศัพท์ เท่านั้น ในกรณีที่คำซ้ำไม่มีพยางค์หลัก คำซ้ำที่ผ่านการซ้ำแล้วก็จะอยู่เฉพาะในสามหมวดนี้คือ หมวดคำกริยากรรม หมวดคำกริยาวิเศษณ์ หรือหมวดคำคุณศัพท์

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของ เสียงสระกับความหมาย พบว่าคำซ้ำที่รูปแบบของ เสียงสระ เป็นแบบไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันใน พยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สองจะมีความหมายแบบที่หนึ่ง คือ เป็นการแสดงถึงทัศนคติ ของผู้พูดที่มีต่อสิ่ง , บุคคล ในแง่ไม่สู้จะดีเท่าใดนัก ส่วนคำซ้ำที่รูปแบบของ เสียงสระเป็น แบบมีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สองนั้นจะมีความหมาย แบบที่สอง คือ เป็นการแสดงความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อสิ่ง , บุคคลที่ใช้คำซ้ำนั้น ๆ ภายยา

ความหมายแบบที่สองนี้ เมื่อพิจารณาถึงเกณฑ์ เรื่องลักษณะของพยางค์ว่ามีพยางค์ หลักหรือไม่ จะ เห็นได้ว่าสามารถแบ่งเป็นความหมายย่อย ๆ ได้อีก 5 ความหมาย (คือความหมายที่ 2-6 ที่กล่าวไว้ใน 4.1) ดังต่อไปนี้ คือ ความหมายที่ 2 เป็น ความหมายที่เป็นการ เติมน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวกับลักษณะหรืออาการ เช่น ผละผละ ใจจึ่ง ความหมายที่ 3 เป็นความหมายที่เป็นการ เติมน้ำหนักความ หมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวกับปริยายของเสียงให้มีมากขึ้น เช่น ไป๊ก แบ๊ก เปรี้ยง ปร้าง ความหมายที่ 4 เป็นความหมายที่เป็นการ เติมน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักโดยอาจ มีการ เปลี่ยนความหมายของพยางค์หลักไปบ้าง เล็กน้อย เช่น ย่อง แย่ง ความหมายที่ 5 เป็นความหมายที่บอกลักษณะ เกี่ยวกับ เสียงซึ่งใช้หู เป็น เครื่องรับสื่อ เช่น จ๊อก แจ๊ก ซัง เซ็ง ความหมายที่ 6 เป็นความหมายที่บอกลักษณะ เกี่ยวกับอาการหรือท่าทางซึ่งใช้หา เป็น เครื่องรับสื่อ เช่น มูมมาย ไอเอ๋

5.2 ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ

5.2.1 คำซ้ำที่รูปแบบของ เสียงสระ เป็นแบบที่ 1 คือไม่มีข้อจำกัดของคู่สระ ที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง กล่าวคือสระในพยางค์หลักเป็นสระใด ๆ ก็ได้ แต่สระในพยางค์ซ้ำจะต้องเป็น สระใดสระหนึ่งในสระต่อไปนี้ คือ สระกลาง-กลาง /ɛ/ สระหน้า-ต่ำ /ə/ หรือสระหลัง-กลาง-สั้น /o/ ตามด้วยพยัญชนะนาสิก /ŋ/ นั้น สุดาพร สักกะณีนาริน¹ ได้อธิบายไว้ว่า

¹สุดาพร สักกะณีนาริน, "คำซ้ำอุจจารณวิลาส....." 11-31

ประการที่ 1 การที่สระในพยางค์ซ้ำเป็นสระกลาง-กลาง /ɤ/ นั้น เป็นเพราะการซ้ำแบบนี้เป็นการสร้างคู่พยางค์ที่ไม่ซ้ำเสียงสระในพยางค์หลัก ดังนั้นสระที่อยู่ในพยางค์ซ้ำจะต้องเป็นสระที่มีความแตกต่างจากสระในพยางค์หลักมากที่สุด จึงเป็นเหตุให้สระในพยางค์ซ้ำเป็นสระกลาง-กลาง /ɤ/ เสมอ เนื่องจากสระ /ɤ/ เป็นสระซึ่งอยู่ที่ศูนย์กลางของระบบสระของไทย เป็นสระที่มีลักษณะแบ่งความต่างแตกต่างจากสระทุก ๆ ตัวในระบบมากที่สุด¹ คือมีลักษณะแบ่งความต่างดังนี้ [-หน้า, -หลัง, -สูง, -ต่ำ]

ประการที่ 2 การที่สระในพยางค์ซ้ำเป็นสระหน้า-ต่ำ /æ/ ก็เนื่องจากกรณีที่สระในพยางค์หลักเป็นสระกลาง-กลาง /ɤ/ สระในพยางค์ซ้ำจะเป็นสระหน้า-ต่ำ /æ/ ซึ่งเป็นการเลือกคู่ของมัน สระ /æ/ นี้จะมีลักษณะแบ่งความต่างใกล้เคียงกับสระ /ɤ/ ต่างกันตรงที่สระ /æ/ มีลักษณะ [+หน้า] และ [+ต่ำ] เท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีรูปแบบของสระขึ้นอีกแบบหนึ่ง คือ สระในพยางค์หลักเป็นสระใดก็ได้ แต่สระในพยางค์ซ้ำจะเป็นสระหน้า-ต่ำ /æ/²

ประการที่ 3 การที่สระในพยางค์ซ้ำเป็นสระหลัง-กลาง-สั้น /o/ นั้น ก็เป็นเพราะสระ /o/ จะมีลักษณะแบ่งความต่างใกล้เคียงกับสระ /ɤ/ มากที่สุด ต่างกันตรงที่สระ /o/ มีลักษณะ [+หลัง] เท่านั้น

ประการที่ 4 ในกรณีทั้งหมดที่ว่าสระในพยางค์ซ้ำที่เป็นสระ /ɤ/ หรือ /æ/ นั้นจะมีการเสียงลงเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย เสียงวรรณยุกต์ ความสั้น-ยาวของเสียงสระในพยางค์หลักก็เนื่องจากเหตุผลที่ว่ากฎใด ๆ ในภาษาจะสร้างรูป (form) ที่เป็นไปได้ในภาษานั้น ๆ เท่านั้น ด้วยเหตุที่คำในภาษาไทยมีข้อจำกัดของเสียงวรรณยุกต์

¹ ดูบทที่ 3 หน้า 39

² จากข้อมูลที่ได้มาปรากฏว่า ระหว่างสระ /ɤ/ กับสระ /æ/ นี้ คนส่วนมากจะใช้สระ /ɤ/ ในพยางค์ซ้ำมากกว่าสระ /æ/ เช่น จะพูดว่า กินแก๊น /kin kɤn/ มากกว่า กินแก๊น /kin kæn/

ซึ่งเกี่ยวกับพยางค์เป็นและพยางค์ตาย¹ (กล่าวคือพยางค์เป็นไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ คือสามารถมีวรรณยุกต์ได้ครบ 5 เสียง ส่วนพยางค์ตายสระเสียงยาวจะมีเสียงวรรณยุกต์ได้เพียง 2 เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์เอกและโท เช่น ในคำว่า ชาติ และ ชาติ ส่วนพยางค์ตายสระเสียงสั้นจะมีเสียงวรรณยุกต์ได้เพียง 2 เสียง คือเสียงวรรณยุกต์เอกและตรี เช่นในคำว่า ชัด และ คัด การใช้กฎดังกล่าวจึงสร้างพยางค์ที่เป็นไปได้ แต่พยางค์เหล่านี้อาจจะไม่เคยพบปรากฏเป็นคำในภาษาปกติ ที่ว่า 'เป็นไปได้' หมายความว่า จะไม่มีการสร้างพยางค์ซ้ำที่เป็นพยางค์ตายเสียงสามัญหรือเสียงจัตวาเลย

ส่วนคำซ้ำที่สระในพยางค์ซ้ำเป็น สระหลัง-กลาง /o/ ตามด้วยพยัญชนะนาสิก /ŋ/ นั้น ไม่มีการเลียนเสียงสั้น-ยาวของสระในพยางค์หลัก อาจจะทำให้เหตุผลได้ว่า การมีเสียงพยัญชนะท้าย เป็นนาสิกทำให้เป็นพยางค์เป็นซึ่งสามารถมีวรรณยุกต์ได้ครบ 5 เสียงอยู่แล้ว ดังนั้นการเลียนเสียงสั้น-ยาวของสระในพยางค์หลักจึงไม่มีความสำคัญต่อกฎดังกล่าว

5.2.2 รูปแบบของเสียงสระที่เป็นแบบ สระหลัง-สระหน้า นี้ เป็นการสร้างคู่พยางค์ที่ไม่ซ้ำเสียงสระในอีกพยางค์หนึ่ง เช่นเดียวกับแบบที่อธิบายไว้ใน 5.2.1 แต่การซ้ำแบบนี้จะมีความคล่องจองกันในเรื่องระดับสูง-ต่ำของสระ ทำให้เกิดความไพเราะสละสลวยในภาษา เช่น สระสูง-สระสูง /u-ɯ/ ในคำว่า จุกจิก จูจี หรือ สระต่ำ-สระต่ำ /o-ɔ/ ในคำว่า เปาะแปะ เพาะแพะ เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าการออกเสียงให้ไพเราะสละสลวยในภาษาไทยมีรูปแบบทางเสียงสระที่ใช้สุดแต่ว่าสั้นจะยาวไป และนี่คือวิธีการที่ผู้พูดภาษาไทยใช้เป็นสัจพจน์ในการสื่อความหมายอย่างมีระบบ

¹ พยางค์เป็น หมายถึงพยางค์ที่ตั้งท้ายด้วยสระเสียงยาว หรือเสียงพยัญชนะต่อท้าย /m n ŋ w j/

พยางค์ตาย หมายถึงพยางค์ที่ตั้งท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก

ส่วนรูปแบบของเสียงสระที่เป็นแบบ สระสูงหรือกลาง-สระต่ำ ซึ่งสระต่ำ
นี่จะเป็น สระกลาง-ต่ำ /a, əa/ เสมอนั่นอาจเป็น เพราะสระ /a, əa/ เป็นสระ
ที่มีลักษณะของความต่างคล้ายสระ /ɛ/ มาก ต่างกันอยู่เพียงประการเดียวคือ สระ
/a, əa/ มีลักษณะ [+ต่ำ] และนอกจากมีสระ /a, əa/ ยังเป็นสระที่เป็นสระกลาง
อีกด้วยก็เป็นได้

5.2.3 ปรากฏว่ามีคำซ้ำจำนวนไม่กี่คำที่รูปแบบของเสียงสระนี้ได้เป็นแบบ
สระหลัง-สระหน้า หรือ สระสูงหรือกลาง-สระต่ำ แต่จะเป็นแบบ สระหน้า-สระกลาง
ในคำว่า แกรกราก แกรกราย แกรกราก แควควาก แสดสด อ็ดอัด ซึ่งรูป
แบบของเสียงสระแบบนี้เป็นที่น่าสนใจมากเพราะมีลักษณะแปลกไปจากแบบอื่น อาจสัน
นิษฐานได้ว่า เสียงสระรูปแบบนี้เป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้น จึงทำให้มีคำซ้ำแบบนี้เพียง 6 คำ
เท่านั้น ต่อไปในภายหน้าอาจมีคำซ้ำแบบนี้เป็นจำนวนมากขึ้นก็ได้ถ้ามีการสร้างคำใหม่
ตามรูปแบบของเสียงสระแบบนี้ หรือต่อไปอาจมีคำซ้ำที่รูปแบบของเสียงสระเป็นแบบ
สระหลัง-สระกลาง ซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ก็เป็นได้

5.2.4 เมื่อพิจารณาถึงจำนวนของคำซ้ำแล้วจะพบว่า คำซ้ำที่มีความหมาย
แบบที่ 1 จะมีมากที่สุด เนื่องจากไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่ง
และพยางค์ที่สอง และไม่มีการจำกัดในเรื่องทวนคำ ดังนั้นคำทุกคำจึงสามารถนำมา
กล่าวเป็นคำซ้ำที่มีความหมายแบบนี้ได้ ส่วนคำซ้ำที่มีความหมายที่ 2-4 ซึ่งเป็นคำซ้ำ
ที่มีพยางค์หลักนั้น เมื่อนำมาเทียบกับคำซ้ำที่มีความหมายที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำซ้ำที่ไม่มีพยางค์
หลัก ปรากฏว่าคำซ้ำที่มีความหมายที่ 5-6 จะมีจำนวนคำมากกว่า เหตุที่เป็นเช่นนี้
อาจสันนิษฐานได้ 2 ประการ คือ

ประการแรก คือคำซ้ำที่มีพยางค์หลักนี้เดิมทีเดี่ยวแต่ละพยางค์ของ
คำซ้ำอาจไม่มีความหมายก็ได้ ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลง คือพยางค์ใดพยางค์หนึ่งใน
คำซ้ำเกิดมีความหมายขึ้นโดยได้รับความหมายจากพยางค์ทั้งสองของคำซ้ำ เช่น โคลง
อาจได้ความหมายจากคำซ้ำ โคลงโคลง ซึ่งเดิมทั้ง โคลง และ โคลง ต่างก็ไม่มี
ความหมาย แต่เมื่อรวมเป็นคำซ้ำแล้วจึงมีความหมาย ด้วยเหตุดังกล่าวนี้จึงทำให้คำซ้ำ
ที่มีความหมายที่ 2-4 มีจำนวนคำไม่มากนัก

ประการที่สอง คือ มีการใช้แนวเทียบ (analogy) ในการสร้างคำ (การสร้างคำก็เป็นวิธีการสร้างคำแบบหนึ่ง) กล่าวคือมีรูปแบบของเสียงสระของคำซ้ำแบบต่าง ๆ อยู่แล้ว เมื่อต้องการสร้างคำใหม่ ๆ เพื่อใช้ในภาษาก็สามารถสร้างคำใหม่โดยใช้รูปแบบของเสียงสระของคำซ้ำที่มีไว้ก่อนแล้วเป็นแนวเทียบ ตัวอย่างเช่น คำว่า ชิ่งฉิ่ง ซึ่งเป็นคำซ้ำที่เกิดใหม่ จะใช้แนวเทียบจากคำว่า ชิ่งชิ่ง หรือ ผิงผิง ซึ่งรูปแบบของเสียงสระเป็น สระสูงคู่กับสระต่ำ โดยที่พยางค์ทั้งสองของคำว่า ชิ่งชิ่งนี้ต่างก็ไม่มี ความหมาย แต่เมื่อนำสองพยางค์นี้มารวมเป็นคำซ้ำก็มีความหมายเกิดขึ้น ซึ่งตัวอย่างคำว่า ชิ่งชิ่งนี้จะสนับสนุนความคิดที่ว่า คำซ้ำหมายถึงคำซึ่งแสดงการซ้ำเสียง โดยที่พยางค์ทั้งสองในคำจะต้อง เกิดร่วมกันจึงจะสื่อความหมายตามที่ต้องการได้ ซึ่งคำซ้ำอาจมีพยางค์หลักหรือไม่ก็ได้¹ ด้วยเหตุที่มีการใช้แนวเทียบในการสร้างคำดังที่กล่าวมานี้จึงทำให้คำซ้ำที่มีความหมายที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำซ้ำที่ไม่มีพยางค์หลัก เช่น คำว่า อ้อแอ้ โลเล มีจำนวนคำมากกว่าคำซ้ำที่มีความหมายที่ 2-4 ซึ่งเป็นคำซ้ำที่มีพยางค์หลัก เช่น คำว่า ญิบิบ โยกเยก ซึ่งมีคำซ้ำแบบนี้เป็นจำนวนไม่มากเท่าใดนัก

5.2.5 คำซ้ำที่มีความหมาย เปลี่ยนไปจากความหมายของพยางค์หลักบ้างเล็กน้อย (ความหมายที่ 4) มีจำนวนคำไม่มากนัก เช่น ช้องแย่ง กรีดกราด อาจเป็นไปได้ว่า เติมพยางค์ทั้งสองของคำซ้ำแบบนี้ต่างก็ไม่มี ความหมายทั้งคู่ ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยที่พยางค์หนึ่งพยางค์ใด เกิดมีความหมายขึ้นมา โดยได้รับความหมายจากพยางค์ทั้งสองของคำซ้ำ ซึ่งความหมายของพยางค์นี้ถูกนำไปใช้ใน ความหมายที่ต่างไปจากความหมายของคำซ้ำบ้างเล็กน้อย (ดู 5.2.4 ประกอบ)

ข้อสังเกตดังที่กล่าวมาในข้อ 5.2.4 และ 5.2.5 นี้หากมีการศึกษา คำซ้ำต่อไปในแง่ภาษาศาสตร์เชิงประวัติอาจทำให้ได้รับความกระจ่างมากขึ้น

5.2.6 เนื่องจากผู้วิจัยมิได้ศึกษาคำในภาษาอื่น จึงอาจเป็นไปได้ว่า คำซ้ำบางคำอาจมีลักษณะ เป็นคำซ้อนซึ่งหมายความว่าพยางค์ใดพยางค์หนึ่งในคำซ้ำ เป็นศัพท์ในภาษาอื่นซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับอีกพยางค์หนึ่งก็เป็นได้

¹ ดูอภิปรายคำจำกัดความในหน้า 36

5.2.7 ผู้วิจัยพบว่าปัจจุบันมีการสร้างคำซ้ำใหม่ตามรูปแบบของ เสียงสระที่เป็นแบบ สระหลัง-สระหน้า หรือ สระสูงหรือกลาง-สระต่ำ เช่นในคำว่า เก๊กก๊าก เบื่อป่า เครื่องกร่าง ปิงปิง เวี้ยวว้าว ซึ่งคำซ้ำเหล่านี้ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่านักเขียนจะสร้างคำใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนโดยอาศัยแนวเทียบจากรูปแบบของ เสียงสระในคำซ้ำที่เคยมีใช้มาก่อนแล้ว คือ คำว่า เก๊กก๊าก เกิดจากการเทียบกับคำว่า เอ๊กอ๊ก, เบื่อป่า เกิดจากการเทียบกับคำว่า เคื่อด่า เทรอหระ, เครื่องกร่าง เกิดจากการเทียบกับคำว่า เป็รื่องปร่าง, ปิงปิง เกิดจากการเทียบกับคำว่า ปิงขิง ผิงผิง และ เวี้ยวว้าว เกิดจากการเทียบคำว่า เจี้ยวจ้าว เป็นต้น ถ้าได้มีการศึกษาคำซ้ำแบบนี้ต่อไปในภายหน้าอาจพบว่า คำซ้ำที่เกิดใหม่ในลักษณะดังกล่าวนี้จะมีอีกเป็นจำนวนมาก

5.2.8 คำซ้ำที่มีความหมายแสดงถึงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อสิ่ง, บุคคลในแง่ไม่สู้จะดีเท่าใดนัก จะ เป็นคำซ้ำที่ไม่ใช่ข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่ง และพยางค์ที่สอง ตัวอย่าง เช่น ปีเปอ /pii pɛɛ/ ดีแด /di di dɛɛ/ ส่วนคำซ้ำที่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง จะมีความหมายเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อสิ่ง, บุคคลที่ใช้คำซ้ำนั้น ๆ ขยายยาย ตัวอย่าง เช่น เจี้ยวจ้าว /cɛaw cɛaw/ อึกอ๊ก /ʔɯk ʔək/ น่าจะได้รับการศึกษาต่อไปว่า เพราะเหตุใดจึง เป็น เช่นนี้

5.2.9 คำซ้ำที่มีความหมายแสดงถึงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อสิ่งของหรือผู้ที่ถูกกล่าวถึงในแง่ไม่สู้จะดีนั้น มักจะมีเรื่องของฐานะทางสังคม, วัย, เพศ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เข้ามา เกี่ยวข้องด้วย กล่าวคือถ้าผู้พูดเป็นผู้ที่วิวย, ฐานะทางสังคมต่ำกว่า หรือไม่สู้จะสนิทกับผู้ฟัง เท่าใดนักก็มักจะไม่ใช้คำซ้ำแบบนี้ ยกเว้นกรณีที่ผู้พูดมีความโกรธหรือไม่พอใจอย่างมากจนไม่อาจจะยับยารมณ์ได้ หรือเป็นผู้ที่ไม่รู้จักกาลเทศะในการพูด นอกจากนี้แล้วยังปรากฏว่าผู้หญิงมักใช้คำซ้ำแบบนี้มากกว่าผู้ชาย น่าจะได้รับการศึกษาต่อไปอย่างละเอียดในแง่ภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

5.2.10 คำซ้ำในภาษาไทยที่มีได้นำมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ยังมีอีกมาก มีทั้งคำที่มี 2 พยางค์ หรือมากกว่า 2 พยางค์ เช่น คำซ้ำ 4 พยางค์ ซึ่งมีอยู่หลายลักษณะ ดังจะกล่าวแยกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

5.2.10.1 คำซ้ำ 4 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 กับ 4 ซ้ำกัน เช่น

กงเกวียนก่าเกวียน นิ่งกินนอนกิน

5.2.10.2 คำซ้ำ 4 พยางค์ที่พยางค์ที่ 1 กับ 3 ซ้ำกัน ซึ่งแยก

ออกเป็นชนิดย่อย ๆ คือ

ก. พยางค์ที่นำมาซ้ำกันนั้นจะเป็นพยางค์ที่มีความหมาย และพยางค์ที่ 2 กับ 4 จะมีความหมายที่เกี่ยวข้องกัน เช่น

เปิดเปิดดา ปากเบียดปากและ อดดั้นอดนอน

ข. พยางค์ที่นำมาซ้ำกันนั้นจะเป็นพยางค์ที่ไม่มีมีความหมาย เป็นคำนำหน้าพยางค์ (pre-syllable) ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ

1) ถ้าตัดคำนำหน้าพยางค์แล้ว พยางค์ที่ 2 กับ พยางค์ที่ 4 ก็สามารถนำมารวมกันเป็นคำที่มีความหมายได้ เช่น

กระรุ่งกระริ่ง กระเรือกระร่า

2) ถ้าตัดคำนำหน้าพยางค์แล้ว พยางค์ที่ 2 กับพยางค์ที่ 4 ไม่สามารถนำมารวมกันเป็นคำที่มีความหมายได้ เช่น

กระวนกระวาท กุสักุจ กระสับกระส่าย

ควรที่จะได้ยมีการศึกษาอย่างละเอียด เกี่ยวกับรูปแบบ

และความหมายของคำซ้ำเหล่านี้ต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย